

[Udenrigsministeren.]

nærer det håb, at besøget kan finde sted på baggrund af en gunstig international atmosfære.

De internationale nedrustningsproblemer er der ikke meget at berette om.

Betragter vi specielt bestræbelserne for at opnå en standsning i forsøgene med kernevåbensprængninger, ses det, at det ganske vist lykkedes i sommeren 1958 ved forhandlinger i Genève mellem øst og vest at opnå enighed om, hvordan man teknisk kunne kontrollere, at et sådant forbud blev overholdt. Men da man i oktober begyndte forhandlingerne om en politisk overenskomst for faktisk standsning af atom- og brintbombsprængninger, stødte man forholdsvis hurtigt på politiske uoverensstemmelser, som hidtil har vist sig uoverstigelige.

En anden Genèvekonference vedrørende problemer beslægtet med nedrustning, nemlig om de tekniske muligheder for at kontrollere og måske dermed forebygge overraskelsesangreb, gik i stå allerede før jul.

På FN-generalforsamlingen i fjor nedsatte man en ny almindelig nedrustningskommission omfattende samtlige FN-lande. Endnu er denne kommission ikke trådt i funktion. Det er vel også naturligt at afvente resultater fra de drøftelser i Genève, jeg lige har omtalt, men udsigterne her er, som det vil forstås, ikke alt for opmuntrende. Men det kan vel ikke undre, at samtaler om nedrustning ikke giver alt for håndgribelige resultater, så længe de internationale og for tiden især de europæiske problemer er så kriseprægede, som de er. På begge områder må der fortsat vises tålmodighed og god vilje i forhandlingerne.

I nær sammenhæng med nedrustningsspørgsmålet står spørgsmålet om den fredelige udnyttelse af verdensrummet. Debatten herom i FN resulterede i en resolution om nedsættelse af en komité bestående af repræsentanter for 18 lande. Desværre har Sovjetunionen efter afstemningen meddelt, at den ikke agter at deltage i komiteens arbejde, og et eventuelt arbejde i kommissionen har jo ikke megen praktisk betydning, når Sovjetunionen ikke deltager.

Fiskerigrænseproblemet har både været et FN-problem og et internt problem mellem NATO-landene indbyrdes.

Efter den danske regerings opfattelse bør dette fiskerigrænseproblem løses ved international overenskomst. På FN-generalforsamlingen i fjor besluttedes det at indkalde til en ny søretskonference i foråret 1960. Fra dansk side tog vi sammen med Norge, Canada og Island til orde for at få den rykket frem måske allerede til dette forår, men vore ønsker fandt ikke den fornødne tilslutning.

Danmark har imidlertid for Færøernes vedkommende været stillet over for et fiskerigrænseproblem, som ikke kunne afvente afholdelsen af den nye internationale konference i 1960. Jeg skal ikke trætte det høje ting med en redegørelse for dette spørgsmåls detaljer. Det aftaleudkast, hvorom der er opnået enighed mellem danske og britiske forhandlere, er jo nu offentliggjort. Jeg tror, at det her er lykkedes at finde en midlertidig ordning, som på den ene side i vidt omfang tilgodeser den færøske befolknings berettigede interesser og på den anden side ikke foregriber parternes principielle synspunkter og efter de for os foreliggende oplysninger heller ikke kan krænke andre landes velerhvervede og traditionelle rettigheder. Der vil i øvrigt blive lejlighed til at drøfte hele denne sag nærmere, når aftaleudkastet, som nu er tiltrådt af Færøernes lagting, om kort tid forelægges folketinget i medfør af grundlovens § 19.

Jeg vil gerne tilføje, at regeringen også for Grønlands vedkommende stiler imod international anerkendelse af en ordning, som giver det grønlandske fiskeri den nødvendige beskyttelse. En henvendelse fra det grønlandske landsråd om dette spørgsmål overvejes for tiden af regeringen. Når der indtil nu ikke er taget noget skridt i denne sag, skyldes det blandt andet, at regeringen har ønsket at afvente resultatet af forhandlingerne om Færøerne.

Jeg tror at turde sige, at det har glædet næsten alle kredse i Danmark, at vi på et par områder har kunnet forsøge vor praktiske FN-indsats.

Det drejer sig for det første om det danske bidrag til De Forenede Nationers beredskabsstyrke i Gaza, der efter FN's ønske fra april vil blive sat op med 100 mand, således at vi efter den tid bidrager med i alt 560 mand. Herudover har Danmark stillet officerer til rådighed for FN's observatør-